

VONZÓDÁS UGYANAZON NEMHEZ

Isten férfinak és nőnek teremtett minket. Amit mi nemnek hívunk, az létezésünk lényeges jellemzője volt már születésünk előtt is.

Írta Elder Dallin H. Oaks

A Tizenkét Apostol Kvórumából

Minden utolsó napi szent tudja, Isten megtiltott minden házasságon kívüli szexuális viszonyt. A legtöbben ismerik az Üdvözítő tanítását, miszerint bűn, ha egy férfi vágyakozva tekint egy asszonyra (lásd Máté 5:28, T és Sz 42:23; 63:16).

A férfi és nő közötti vonzalmat a Teremtő oltotta az emberekbe, hogy biztosítsa a halandó élet állandóságát, és közelebb hozza egymáshoz a férjet és feleséget egy olyan családi környezetben, amelyet céljainak megvalósítása érdekében rendelt el, beleértve a gyermekek nevelését is. Ezzel szemben, a teremtő erők használatára vonatkozó Istentől származó parancsolatoktól való eltérések súlyos bűnöknek számítanak. Joseph F. Smith elnök tanította:

„A házasságon belüli szexuális kapcsolat törvényes, s ha ebben igaz szándékkal vesznek részt, akkor tisztességes és szentesített. De a házasság kötelékei nélkül a szexuális élvezet lealacsonyító bűn, útalatos az Istenség előtt.”¹

Néhány utolsó napi szentnek szembe kell néznie azzal a zavarodottsággal és fájdalommal, amely abból származik, hogy egy férfi vagy egy nő egy ugyanolyan nemű személlyel tart fenn szexuális kapcsolatot, vagy akár ha csak

A férfi és nő közötti vonzalmat a Teremtő oltotta az emberekbe, hogy biztosítsa a halandó élet állandóságát, és közelebb hozza egymáshoz a férjet és feleséget egy olyan családi környezetben, amelyet céljának megvalósítása érdekében rendelt el, beleértve a gyermekek nevelését is.

olyan erotikus érzelmei vannak, amelyek ilyesfajta viselkedéshez vezethetnek. Miképpen reagálnak az egyházi vezetők, szülők és más egyháztagok, amikor olyan vallási, érzelmi és családi kihívásokkal kerülnek szembe, amelyekhez ilyen magatartás vagy érzés társul? Mit mondjunk

ADÁM ÉS ÉVA AZ OTTÁRNÁI TÉRDÉNEK, KÉSZÍTETTE DEL PARSON

Elder Dallin H. Oaks

annak a fiatalnak, aki arról számol be, hogy vonzódik ugyanolyan nemű emberekhez, vagy erotikus gondolatai, érzelmei vannak velük kapcsolatban? Miképpen válaszoljunk, amikor valaki kijelenti magáról, hogy homoszexuális vagy leszbikus, és hogy tudományos tények bizonyítják „ez vele született adottság”? Miképpen reagálunk, amikor nem a mi hitünket valló emberek azzal vádolnak minket, hogy türelmetlenek vagy könyörtelenek vagyunk, amikor kitartunk amellett, hogy az ugyanolyan neműekkel szembeni erotikus érzelmek rendellenesek, és bármely ilyen természetű szexuális magatartás bűnös?

EVANGÉLIUMI TANOK

Az e kérdésekkel kapcsolatos magatartásunkat azok az evangéliumi tanok határozzák meg, amelyeket igaznak ismerünk.

1. Isten „férfinak és nőnek” teremtett bennünket (T és Sz 20:18; Mózes 2:27; Mózes I. könyve 1:27). Amit mi nemnek hívunk, az létezésünk lényeges jellemzője volt már születésünk előtt is.²

2. A halandó élet és az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza küldetésének célja, hogy felkészítse Isten fiait és lányait az istenségre – arra, hogy olyanokká váljunk, mint mennyei szüleink.

3. Örök rendeltetésünk – a celesztialis birodalomban való felmagasztosulás – csak Jézus Krisztus engesztelő áldozata által vált lehetővé, ennek révén válhattunk „ártatlanná Isten előtt”, s ennek köszönhetően maradhatunk ebben az állapotban [T és Sz 93:38], és csak azon férfiak és nők számára érhető ez el, akik Isten templomá-

ban megkötötték az örökkévaló házasság szövetségét, és ahhoz hűek is maradtak (lásd T és Sz 131:1–4; 132).

4. Mennyei Atyánk irgalmas terve által azok az emberek, akik arra vágnak, hogy helyesen cselekedjenek, de önhibájukon kívül nem kötöttek örökkévaló házasságot a halandó élet során, a halandóságot követő időszakban lehetőségük lesz, hogy kiérdemeljék az örök életet, ha betartják Isten parancsolatait és hűek maradnak keresztségkor kötött és más szövetségeikhez.³

5. Az engesztelő áldozat tisztító hatásán kívül Isten szabad akaratot adott nekünk – hatalmat, hogy válaszunk jó (az élet ösvénye) és rossz (a lelki halál és pusztulás ösvénye [lásd 2 Nefi 2:27; Mózes 4:3]) között. Bár a halandóság feltételei korlátozhatják szabadságunkat (például a mozgékonyosságunk, vagy bizonyos döntésekkel kapcsolatos hatalmunk megszorítása által) amikor elérjük a kort, vagy a felelősségrevonhatóság állapotába kerülünk (lásd Moróni 8:5–12; T és Sz 68:27; 101:78), sem földi, sem szellemi hatalom nem foszthat meg minket szabad akaratunktól.

6. A földi élet egyik céljának teljesítéséhez elengedhetetlen, hogy megmértezzünk az ellenállással szemben, s ezáltal kiderüljön, vajon betartjuk-e majd Isten parancsolatait (lásd 2 Nefi 2:11; Ábrahám 3:25–26). Az ellenállás megteremtése érdekében a Sátánnak és követőinek megengedték, hogy megkísértsenek minket, és szabad akaratunkkal és szabadságunkkal élve a rosszat választjuk, és bünt kövessünk el.

7. Mivel a Sátán „minden embert olyan szerencsétlenné akar tenni, mint amilyen ő maga” (2 Nefi 2:27), legbüzdőbb erőfeszítései arra irányulnak, hogy azokra

ILLUSZTRÁCIÓ DEI PAKSON

a választásokra és tettekre bízasson, amelyek keresztezik Istennek gyermekei számára készített tervét. Arra törekszik, hogy aláaknázza a személyes felelősség elvét, hogy rávegyen bennünket teremtő szent erőink helytelen használatára, hogy arra érdemes férfiak és nők kedvét elvegye a házasságtól és gyermekszüléstől, hogy összezavarja bennünk, mit is jelent férfinak vagy nőnek lenni.

8. Mindezekkel a gonosz, akinek nincs teste, arra törekszik, hogy rávegyen titeket, halandókat, ronsátok meg testeteket azáltal, hogy válasszátok „az örök halált, a test és a benne lakozó gonosz akaratát követve, mert így az ördögnek adtok hatalmat, hogy rabságba, a pokol mélyére hurcoljon benneteket, és majd ott, saját birodalmában uralkodjék felettetek” (2 Nefi 2:29).

9. Az Első Elnökség kijelentette: „Különbséget kell tenni [1] erkölcstelen gondolatok és érzések, valamint [2] erkölcstelen, heteroszexuális vagy bármilyen homoszexuális viselkedés között.”⁴ Bár az erkölcstelen gondolatok kevésbé bűnösök, mint az erkölcstelen cselekedetek, mégis, az ilyen gondolatoknak ellen kell állni, ezeket meg kell bánni, mert mi tudjuk, „még gondolataink is elítélnék bennünket” (Alma 12:14). Az erkölcstelen

gondolatok (és a komolytalan érzések is, melyek ezekhez a gondolatokhoz vezetnek), bűnös magatartást eredményezhetnek.

10. Isten gyermekei iránt érzett nagy szeretetének köszönhetően, még a legnagyobb bűnösök is (vagyis csaknem valamennyiük) végül elnyeri a dicsőség egyik birodalmát.⁵ Azok az emberek, akik jó életet éltek és az üdvözülés szertartásainak többségében részesültek, de az örökkévaló házasságon keresztül elnyerhető felmagasztolásban nem lehetett részük, ők a celestialis birodalom egy alacsonyabb helyére juthatnak, ahol már nincs lehetőség örökkévaló gyarapodásra (lásd T és Sz 131:1-4).

11. A földi élet kihívásai és választásai között mindannyiunkra vonatkozik az Üdvözítő parancsolata, hogy „szeressétek egymást” (János 15:12, 17). Mint ahogy azt az Első Elnökség egy korábbi üzenetében mondta:

„Arra kérnek bennünket, hogy legyünk kedvesebbek, gyengédebbek és megbocsátóbbak egymással. Arra kérnek bennünket, hogy ne legyünk hirtelen haragúak, hanem inkább legyünk készek segítséget adni. Arra kérnek minket, hogy nyújtsunk baráti kezet, és állítsuk meg a megtorló kezet. Arra szólítanak fel minket, hogy

Együtt kell éreznünk azokkal, akik betegségtől szenvednek, beleértve azokat, akik HIV vírussal fertőződtek vagy akik AIDS betegek (akik esetleg szexuális kapcsolataiknak köszönhetően betegedtek meg, s akik talán nem). Az ilyen embereket biztatnunk kell, hogy vegyenek részt az egyházi programokon.

legyünk Krisztusnak igaz tanítványai, őszinte könyörületességgel szeressük egymást, mert ez az, ahogy Krisztus minket szeretett.”⁶

Kedvesség, könyörületesség és szeretet hathatós eszközök, melyek megerősítenek minket, hogy hiba nélkül tudjuk hordozni nehéz terheinket, és azt tegyük, amit helyesnek ismerünk.

A TANOK ÉS FELELŐSSÉGEK ALKALMAZÁSA

Ezek a tanok, parancsolatok és felelősségek nyújtanak nekünk útmutatást az e cikkben korábban feltett kérdés megválaszolásához.

Tanaink nyilvánvalóan elítélik azokat, akik az úgynevezett „rosszerkölcösű üzemek” – az emberi gondolatok elleni fizikai vagy szóbeli támadások, hogy részesei legyenek homoszexuális vagy leszbikus magatartásnak – mellett kötelezték el magukat.

Együtt kell éreznünk azokkal, akik betegségtől szenvednek, beleértve azokat, akik HIV vírussal fertőződtek vagy akik AIDS betegek (akár szexuális kapcsolataiknak köszönhetően betegedtek meg, akár nem). Az ilyen embereket biztatnunk kell, hogy vegyenek részt az egyházi programokon.

Az ugyanolyan neműek kapcsolatainak kérdésére vonatkozó első elnökségi útmutatást alkalmazva különbséget kell tennünk (1) homoszexuális (vagy leszbikus) „gondolatok és érzések” (amelyeknek ellen kell állni, s amelyeket jó irányba kell terelni), valamint (2) a „homoszexuális magatartás” között (amely súlyos bűnnek számít).

Meg kell jegyezni, hogy a *homoszexuális*, a *leszbikus* és a homokos szavak olyan melléknevek, amelyek bizonyos gondolatokat, érzéseket és viselkedési formákat írnak le. Óvakodnunk kell attól, hogy ezeket a szavakat főnévként

sajátos állapotok vagy személyek megnevezésére használjuk. Vallási tanításunk határozza meg e szavak használatát. Helytelen, ha ezeket *állapot* kifejezésére használjuk, mert ez azt sugallja, hogy az ember bizonyos körülmények közé született, amelyben nincs választási lehetősége a szexuális magatartás e rendkívül fontos kérdésével kapcsolatban.

Más a helyzet az érzésekkel. Néhány érzés, úgy tűnik, velünk született. Más érzések pedig a földi tapasztalatoknak megfelelően alakulnak. S vannak olyan érzések is, amelyek „az öröklés és nevelés” egymásra hatásának köszönhetőek. Mindannyiunknak vannak olyan érzései, amelyeket nem magunk választottunk, de Jézus Krisztus evangéliuma azt tanítja nekünk, hogy mégis hatalmunkban áll érzéseinknek ellenállni, (szükség szerint) átalakítani, és biztosítani, hogy ezek ne vezessenek minket helytelen gondolatok, vagy bűnös magatartás elfogadásához.

Különböző emberek különböző fizikai jellemzőkkel rendelkeznek, és különféleképpen érzékenyek az eltérő fizikai és érzelmi hatásokkal szemben, amelyekkel gyermekkorunkban vagy felnőtt környezetünkben találkozhatunk. Nem mi választottuk ezt az érzékenységet, de igenis mi döntünk viselkedésünkkel, rangsorolásunkkal, magatartásunkkal, „életvitelünkkel”, s ezekért felelősséggel is tartozunk.

Az e témával kapcsolatos elvi álláspontunk nélkülözhetetlen része, hogy különbséget kell tennünk szabadságunk és szabad akaratunk között. Szabadságunkat a halandóság különböző körülményei behatárolhatják, de a szabad akarat Isteni ajándékát nem korlátozhatják külső erők, mert ez képezi alapját az öelotte való felelősségrevonhatóságunknak. A szabadság és a szabad akarat közti eltérés az érzésektől a gondolatokig, a gondolatoktól a viselkedésig és a viselkedéstől a káros szenvedélyekig vezető feltételes folyamat összefüggésében szemléltethető. Ennek a folyamatnak különböző területen lehetünk tanúi, mint például a szerencsejátékok, vagy a dohány és az alkohol használatának területén.

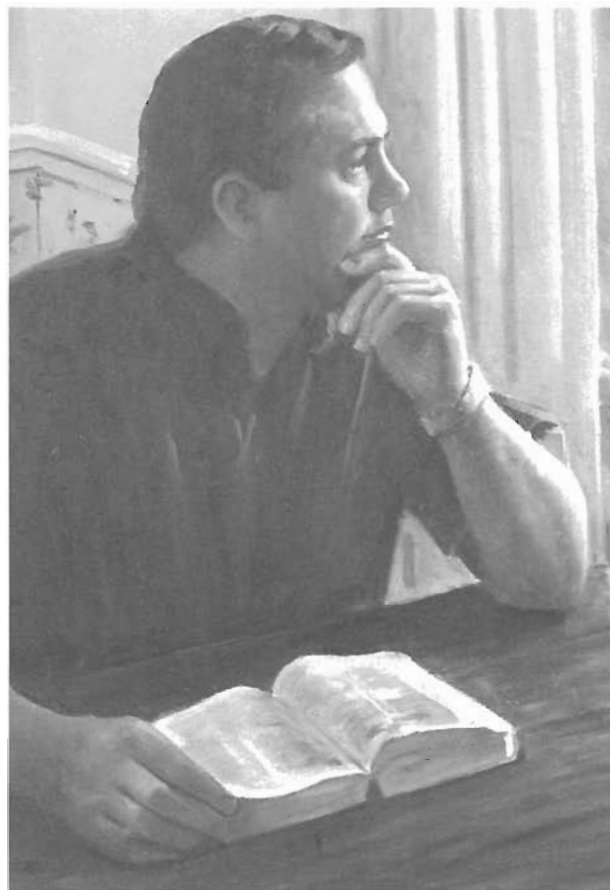
Az emberek érzései eltérőek, néhány ember látszólag különösen hajlamos bizonyos tettekre, reakciókra vagy szenvedélyekre. Lehetséges, hogy az ilyen veleszületett hajlam, vagy éppen szerzett, mégpedig az ember önhi-

„Sokat nem tudunk még a szabadság nagyságáról, a testben lévő különböző töviseket tartjuk szem előtt, amelyek földi életünk során kínoznak bennünket. Annyit azonban tudunk, hogy mindannyiunknak van szabad akarata, és Isten előtt el kell számolnunk arról, miképpen éltünk vele gondolatainkat és cselekedeteinket illetően. Ez pedig alapvető.”

báján vagy választásán kívül szerzett betegség, mint az amelyről Pál így ír: „tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettből el ne bizakodjam” (II. Korinthusbeliekhez 12:7). Az egyik embernek lehetnek olyan érzései, amelyek a hazárdírozás felé sodorják, de szemben azokkal, akik csak belekóstolnak, ő megszállott szerencsejátékos lesz. Más esetleg kipróbálja a dohányzást és aztán az szenvedélyévé válik. Megint más esetleg erősen kötődik az alkoholhoz, és ez a sebezhetőség rövid időn belül alkoholizmushoz vezet. Más példák szólhatnának erőszakosságról, veszekedő magatartásról, kapzsiságról és így tovább.

Mindegyik esetben (és más megemlíthető példák esetében is) az érzéseknek vagy más tulajdonságoknak, amelyek erősíthetik a bizonyos magatartásra való hajlamot, köze van az örökléshez. De az összefüggés valószínűleg meglehetősen összetett. Az öröklött tényező nem jelenthet többet annál, minthogy egy ember nagyobb valószínűséggel tesz szert bizonyos érzésekre, ha a fejlődés éveiben különleges hatások érik. Eltekintve különböző hajlamainktól és sebezhetőségeinktől, amelyek csak földi szabadságunk változatosságát mutatják (földi életünk során csak a test szerint vagyunk szabadok [2 Nefi 2:27]), továbbra is felelősséggel tartozunk azért, hogy teret nyert gondolatainkat és választott viselkedésünket illetően miképpen élünk szabad akaratunkkal. Erről az ellentétéről szóltam néhány évvel ezelőtt a Brigham Young Egyetemen tartott egyik beszédemben:

„Legtöbbünk tüskével a testében született [vagy tüskét növesztett], e tüskék közül néhány jobban észrevehető, s van olyan, amely komolyabb a többinél. Úgy tűnik, mindannyian hajlamosak vagyunk egyik vagy másik nemkívánatos tevékenységre, de bármire is legyünk fogékonyak, rendelkezünk az akarral és hatalommal, hogy

ILLUSZTRÁTA DEL PARSON

gondolatainkat és tetteinket ellenőrzésünk alatt tartjuk. És ennek így kell lennie. Isten azt mondta, felelősséggel tartozunk neki azért, amit teszünk, és amit gondolunk, így hát gondolatainknak és tetteinknek szabad akaratunk által szabályozhatónak kell lenniük. Amikor elértük az életkort vagy a felelősségrevonhatóság állapotát, az állítás, miszerint »így születtem«, nem mentség olyan tettekre és gondolatokra, amelyek nincsenek összhangban Isten parancsolataival. Meg kell tanulnunk, miképpen éljünk úgy, hogy a gyengeség, amely földi kívánság, ne akadályozzon meg minket az örökkévaló cél elérésében.

Isten megígérte, hogy szenvedéseinket javunkra fogja fordítani (lásd 2 Nefi 2:2). Minden erőfeszítés, ami arra irányul, hogy legyőzzük öröklött [vagy kialakult] gyengeségeinket, lelki erőt épít, amely az örökkévalóságon át fog szolgálni minket. Így amikor Pál háromszor imádkozott azért, hogy »testéből a tövis« eltávozzék, az Úr ezt válaszolta: »Elég néked az én kegyelmem: mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.« Pál, az engedelmes, erre a következtetésre jutott:

»Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem.

Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős» (II. Korinthusbeliekhez 12:9–10).

Akármilyen hajlamokkal, fogékonysággal [érzésekkel] is rendelkezünk, ezek nem tehetnek ki bennünket örökkévaló következményeknek, hacsak szabad akaratunkkal élve mi magunk nem teszünk vagy gondolunk olyan dolgokat, amelyeket Isten parancsolatai tiltanak. Például, az alkoholizmusra való hajlam megnyirbálja az áldozat szabadságát, hogy szenvedély nélkül igyon, de szabad akarata lehetővé teszi számára, hogy tartózkodjék az italtól, és így megmenekül az alkohol fizikailag gyengítő hatásától, és a káros szenvedély okozta szellemi leépüléstől.

... Óvakodjatok az érveléstől, miszerint ha egy ember erős késztetést érez egy bizonyos tett elkövetésére, akkor ennek az embernek nincs választási lehetősége, ezért nem tartozik felelősséggel tetteiért. Ez az állítás ellentétben áll Jézus Krisztus evangéliumának legalapvetőbb feltételeivel.

A Sátán szeretné, ha azt hinnénk, ebben az életben mi nem tartozunk felelősséggel. Ez az az eredmény, amelyért a földi létezés előtti létben harcolt. Az az ember, aki kitart amellett, hogy nem felelős azért, miképpen él szabad akaratával, mégpedig azért nem, mert ő »így született«, az megpróbálja figyelmen kívül hagyni a mennybéli háború következményét. Mi felelősek vagyunk, és ha ezzel vitába szállunk, akkor erőfeszítéseink az ellenség propagandájának részeivé válnak.

A személyes felelősség az élet törvénye. Része az ember és az Isten törvényének. A társadalom úgy tartja, az emberek feladata, hogy kordában tartsák indulataikat, és így civilizált társadalomban élhetünk. Isten felelősnek tartja gyermekeit ösztöneik szabályozását illetően, mégpedig azért, hogy így be tudják tartani parancsolatait és felismerjék sorsuk örökkévalóságát. A törvény nem menti föl az indulatos embert, aki engedve indulatainak, kínzójára süti fegyverét, nem menti föl a kapzsi embert, aki engedve ösztöneinek, lop, vagy nem menti fel a „cukros bácsikat”, akik engedve ösztöneiknek, gyermekekkel elégitik ki szexuális igényeiket. ...

Sokat nem tudunk még a szabadság nagyságáról, a testben lévő különböző töviseket tartjuk szem előtt, amelyek földi életünk során kínoznak bennünket. Annyit azonban tudunk, hogy *mindannyiunknak* van szabad akarat, és Isten előtt el kell számolnunk arról, miképpen éltünk vele gondolatainkat és cselekedeteinket illetően. Ez pedig alapvető fontosságú.”⁷

TUDOMÁNYOS NÉZŐPONTOK

Hitelvi megközelítésünkkel szemben, sok ember az aktuális tudományos álláspont szerint közelíti meg az azonos neműek közti vonzódás által felvetett problémákat. Mivel nem vagyok szakértő, a tudományos irodalom, a képzett tudósok és gyakorló orvosok tanácsának segítségével megkísérlem megcáfolni azt az állítást, miszerint tudományos felfedezések azt mutatják, hogy a magukat homoszexuálisnak vagy lesbikusnak elismerő emberek „így születtek”.

Olyan idöket élünk, amikor felgyorsulnak az emberi testtel kapcsolatos tudományos felfedezések. Tudjuk, örökségünk magyarázattal szolgál sok fizikai tulajdonságunkat illetően. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy magatartásunkat nagy mértékben befolyásolják pszichológiai tényezők, mint például a szülői és testvéri kapcsolatok (különösen igaz ez a fejlődés éveire), a kultúra, amelyben élünk. A vita arról, hogy mely viselkedésforma milyen mértékben tulajdonítható a „természetnek” vagy a „nevelésnek”, évszázados. Ez vonatkozik az azonos neműek érzelmeinek és viselkedésformáinak rendkívül összetett témakörére is, mellyel kapcsolatos tudományos ismeretek még mindig gyerekcipőben járnak.

Vannak tudósok, akik tagadják, hogy a viselkedést befolyásolják genetikai tényezők.⁸ Mások azok mellett a bizonyítékok és elméletek mellett kardoskodnak, amelyek azt állítják, „létezik bizonyíték arra, hogy a genetika hatással van a szexuális irányultságra.”⁹

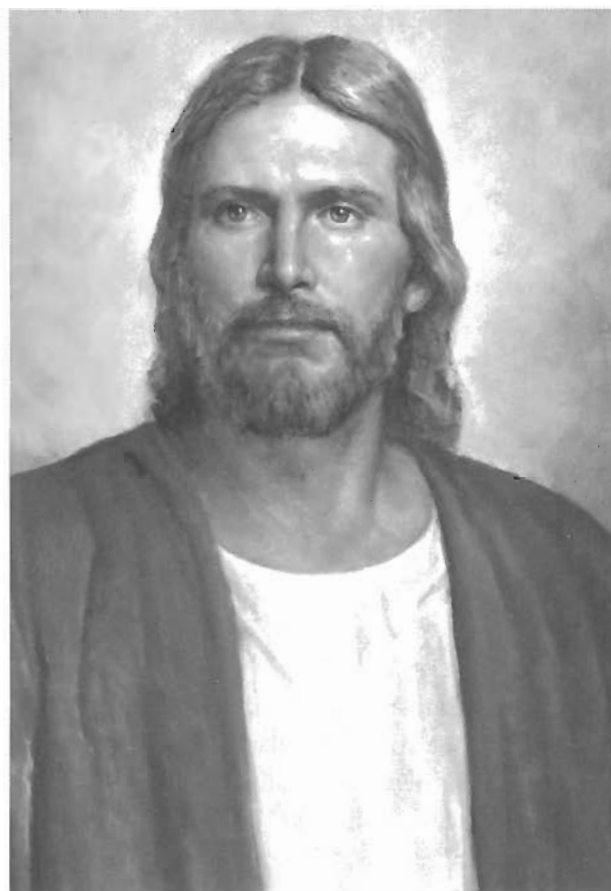
Természetesen tudjuk, hogy örökségünk magyarázattal szolgál bizonyos betegségekre, mint például a rákra vagy a cukorbetegségekre való hajlammal kapcsolatban. Léteznek elméletek és bizonyítékok arra vonatkozóan, hogy öröklött tényezők is befolyásolják a különböző

Az evangélium első alapelve a hit az Úr Jézus Krisztusban, aki világosságot és erőt ad nekünk, hogy leküzdjük a halandóság akadályait, és használjuk Isten által adott szabad akaratomat olyan magatartás megválasztására, amely isteni sorsunkhoz vezet minket.

viselkedéssel kapcsolatos rendellenességeket, mint például az agressziót, az alkoholizmust és az elhízást. Könnyen feltételezhető, hogy az öröklés szerepet játszik a szexuális irányultságban is. Mégis, fontos megjegyezni a következő megközelítés két állítását, miszerint „nem szabad összekevernünk a létező örököltetés és az elkerülhetetlen örököltetés fogalmait. ... Minden valószínűséggel a legtöbb mechanizmust egyaránt befolyásolják örökölt és környezeti tényezők...”¹⁰

Bárhogyan is foglaljanak állást a szexuális irányultság biológiai meghatározottságának nyílt elvetése és teljes elfogadása közötti skálán, a tudósok megegyeznek abban, hogy a jelenleg rendelkezésre álló bizonyítékok nem elegendők, és a szilárd következtetések levonását még sok további tudományos tanulmánynak kell megelőznie.

Egy tanulmány, amely 56 olyan egyetemes férfi ikerpárt vizsgált, amelyben az egyik iker homoszexuálisnak vallotta magát, megállapította, hogy ezek ikerpárjainak 52 százaléka is úgy nyilatkozott, hogy ő homoszexuális.¹¹ Egy hasonló tanulmány, amely női egyetemeseket vizsgált, körülbelül ugyanerről az arányról számolt be azok körében, akik homoszexuálisnak vallották magukat (a 71 párból 34, azaz 48 százalék).¹² Ha ezek a tanulmányok azt mutatják, hogy van néhány örökletes hatás, amely befolyásolja, hogy egy férfi vagy nő homoszexuálisnak vagy lesbikusnak vallja magát, akkor nyilvánvaló, hogy ezek hatása nem döntő jelentőségű. Ahogy azt egy neves tudós megállapította: „Egy homoszexuális férfi ikerpárjának is van 50 százalék, vagy még több esélye arra, hogy heteroszexuális legyen – még akkor is, ha ugyanazokkal a génekkel rendelkezik, és ugyanazok a szülők nevelték is fel.”¹³ Azt is meg kell jegyeznünk, hogy ezek (és más, később ismertett) tanulmányok az emberek önbesorolására épülnek, s így a tudományos következtetések levonásához bizonytalan alapot nyújtanak,

AZ ÚR JÉZUS KRISZTUS, KÉSZÍTETTE DEL PARSON

amikor „a homoszexualitásnak még nincs általánosan elfogadott meghatározása a klinikusok és viselkedéssel foglalkozó tudósok körében – nem is szólva arról, hogy a jelenség eredetére vonatkozóan sincs megegyezés”¹⁴

A tudás új területein a bizonyítékok egy új forrása talált leginkább elfogadásra. 1993. júliusában Dr. Dean Hammer szavai az egész világon címlapra kerültek, amikor kijelentette, hogy rájött egy „statisztikailag meghatározott összefüggésre az Xq28 kromoszómális terület genetikai jeleinek [a DNS egy meghatározható fonala] öröklése és a szexuális irányultság között egy olyan kiválasztott csoportban... melynek tagjait homoszexuális férfiak és tizennyolc évesnél idősebb rokonaik alkották.” Más szavakkal, „kitűnik, hogy az Xq28 tartalmaz egy gént, amely a férfiakban hozzájárul a homoszexuális irányultság kialakulásához.”¹⁵ Felfedezésének világos magyarázatoként Dr. Hammer újabb könyvében az alábbi következtetést vonja le:

„Csupán találgathatunk, milyen jelentőséggel bír az Xq28 a férfiak körében. Először is, a terület (hogy hol élnek) vélhetően a homoszexuális férfiak nem több, mint 67 százaléka van hatással, a kialakult arány a mintául

szolgáló homoszexuális testvérek csoportjának területére vonatkozik. Másodsorban, ha a homoszexualitást főként környezeti tényezők okozzák, vagy az egymásra ható gének nagy száma, akkor az Xq28 csak az esetek néhány százalékában felelős a férfiak szexuális irányultságáért. A vizsgálat számára rendelkezésre álló ikrekről és családokról szóló tanulmányok adatainak középértéke azt mutatja, hogy az Xq28 körülbelül 5–30 százalékban felelős a férfiak homoszexualitásának kialakulásában. A becslés széles tartománya azt bizonyítja, hogy még sok a tennivaló”.¹⁶

A magukat homoszexuálisnak valló férfiak 5–30 százaléka biztosan azzal az állítással védekezik, hogy a tudomány megállapítása szerint a homoszexualitás genetikailag öröklődik. Egy kiváló tudós két bizonytalansági tényezőt is megnevezett:

„A létező bizonyítékok, miszerint veleszületett biológiai jellemzők húzódnak a homoszexualitás mögött, hiányosak. ... A homoszexualitás örökölhetőségének bemutatását célzó genetikai kutatások igazolása nem tisztázza, mi az, ami örökölhető, és azt sem, hogy az milyen hatással van a szexuális irányultságra.”¹⁷

Az ember szexuális irányultságára vonatkozó biológiai elképzelések hatásos áttekintésében Dr. Byne és Dr. Parsons a Columbia Egyetem pszichiátriai osztályáról a következő fontos figyelmeztetéseket és javaslatokat ajánlják figyelmünkbe.

„Szükségszerű, hogy a klinikusok és a viselkedéssel foglalkozó tudósok helyesen ítélik meg a szexuális irányultság összetettségét, és ellenálljanak a sürgetésnek, hogy egyszerű magyarázatok után kutassanak, akár pszichológiai, akár biológiai magyarázatokról legyen szó.

A szexuális irányultság eredetére vonatkozó elméleteket félretéve, az egyén aktív szerepet játszik saját hovatartozásának kialakulásában. ... Feltételezzük egy olyan egymásraható modell létezését, melyben a gének vagy a hormonok nem a szexuális irányultságot, hanem inkább bizonyos személyiségjegyeket határoznak meg, ezáltal befolyásolva, hogy az egyén és környezete miképpen hatnak egymásra akár a szexuális irányultságot, akár más személyes, fokozatosan kibontakozó jellemvonásokat illetően.”¹⁸

Ez a megfigyelés a tudósok sok javaslatának egyike-

ként különösen meggyőző, mert figyelembe veszi a személyes választás alapvető tényezőjét, amelyről tudjuk, hogy halandó állapotunk egyik igaz alapelve.

AZ EGYHÁZ TISZTSÉGVISELŐINEK ÉS TAGJAINAK FELADATAI

Az erkölcsi tisztaság törvényével kapcsolatos, 1991. november 14-én kelt levelében az Első Elnökség kijelentette: „Csak a férj és feleség közötti szexuális viszony elfogadható, ha a házasság kötelékein belül megfelelően jut kifejezésre. Bármilyen más szexuális kapcsolat, beleértve a paráználkodást, házasságtörést, homoszexuális és lesbikus magatartást, bűnös dolog.”

Ennek az irányvonalnak megfelelően, az egyházi tisztviselők feladata, hogy bűnbánatra hívják a vétkeket, és emlékeztessék őket az alapelvekre, melyet Sámuel próféta tanított a gonosz nefitáknak: „egész életetekben olyan dolgokat hajszoltatok, amit nem lehet elérni, boldogságokat gonosz cselekedetekben kerestétek; és az a mi nagy és örökkévaló Istenünkben élő igazság természetével ellentétben áll” (Hélamán 13:38).

Nem maradhatnak az emberek egyháztagok, miközben továbbra is komoly bűnököt követnek el. És azért is kiróható büntetés, ha mások bűn elkövetésére biztatnak. A helytelen gondolatokért és érzelmekért nem jár egyházi büntetés (bár biztatnak ezek tökéletesítésére), de a helytelen magatartás következményeket von maga után. Ugyanabban a beszédben, amelyben azt tanította, hogy senkit sem szabad „kitaszítani”, az Üdvözítő a következőket parancsolta szolgálóinak: „Ne engedjétek, hogy tudtokkal bárki is méltatlanul részesüljön az én testemből és véreimből...; ezért tehát, ha tudjátok, hogy valaki méltatlan arra, hogy egyék az én testemből és igyék az én véreimből, tiltsátok el attól” (3 Nefi 18:28–30). A Megváltó azt is megparancsolta: „De ha nem bánja meg bűneit, ne számláljátok többé népem közé, nehogy megrontsa őket” (31. vers; lásd még Móziás 26:36; Alma 5:56–61). Következésképpen, ha a vétkes nem cselekszik a bűnbánatra való felhívásnak megfelelően, az egyházi nyáj pásztoraiknak büntető intézkedéseket kell tenniük, hogy teljesítsék Isten által adott feladataikat.

ILLUSZTRÁTA DEL PARSON

Ugyanakkor mindig különbséget kell tennünk bűnös cselekedetek és helytelen érzelmek vagy potenciálisan veszélyes hajlamok között. Szeretettel kell fordulnunk azok felé, akik küzdenek, hogy ellenálljanak a kísértésnek. Az Első Elnökség is ezt tette 1991. november 14-én kelt levelében. Miután szólt a „paráználkodás, házasságtörés, homoszexuális és lesbikus magatartás” bűnös természetéről, az Elnökség hozzátette:

„A segítségre vágyó egyének és családjaik problémákkal forduljanak tanácsért püspökökhöz, gyülekezeti elnökökhöz, cövek, vagy kerületi elnökökhöz. Biztatjuk a vezetőket és az egyháztagokat, forduljanak szeretettel és megértéssel azok felé, akik ezekkel a problémákkal küszködnek. Sokan krisztusi szeretettel és inspirált tanáccsal fognak válaszolni, amikor arra kéri őket, térjenek vissza és éljenek az Üdvözítő engesztelő és gyógyító erejével (lásd Ésaías 53:4-5; Móziás 4:2-3).”

Hasonlóképpen, ugyanezzel a témával kapcsolatos beszédében Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „Most pedig hangsúlyozni szeretném, hogy a bűn keserű gyümölcse iránti aggodalmunknak párosulnia kell együttérzéssel e gyümölcs áldozatai iránt, akár ártatlanok, akár

bűnösök. Az Úr példájának követését javasoljuk, aki elítélte a bűnt, mégis szerette a bűnöst. Kedvességgel és vigasztalással kell fordulnunk a szenvedők felé, segítséget nyújtva nekik nehéz helyzetükben és támogatva őket problémáik megoldásában.”¹⁹

Ilyen kérések és ígérek ellenére, az Egyház és tagjai továbbra is meg nem értést tapasztalnak e kérdésekre vonatkozó állásfoglalásunkkal kapcsolatban. Tavaly ősszel egy televíziós riportterrel készített interjú során egyik egyházi tisztségviselőnket megkérdezték: „Mit tesznek azért az Egyházon belül, hogy megpróbáljanak gátat szabni a homoszexuálisok iránti gyűlölet légkörének?” Kilenc évvel ezelőtt, e témával foglalkozó televíziós riportban megkérdeztek engem azzal a szóbeszéddel kapcsolatban, miszerint az Egyház azt tanítja, hogy „ezek az emberek páriák... ezek az emberek gyűlölik saját magukat, és hogy ez egy olyan magatartás, amit az Egyház idézett elő.”

S ami még megdöbbentőbb, hithű egyháztagoktól is kaptunk hasonló kérdéseket. Ezt példázza egy nemrégiben kelt levél:

„Egy másik gondunk, hogy fiainkat és lányainkat

**A halandó élet és az Utolsó Napok Szentjeinek
Jézus Krisztus Egyháza küldetésének célja, hogy
felkészítse Isten fiait és leányait az istenségre –
arra, hogy olyanokká váljunk, mint mennyei szüleink.**

deviáns és buja magatartású emberekként könyvelik el. Lehet, néhányan azok, de a többségük nem. Ezek a fiatal férfiak és nők csak életben akarnak maradni, lelki életet szeretnének élni, és családjuk, valamint az Egyház közelében szeretnének maradni. Különösen káros, amikor ezek a negatív célzások a szószékről hangzanak el. Úgy gondoljuk, az ilyen beszédek csak további depressziót, borzasztó nagy bünt, szégyent, és önbizalomhiányt teremtenek, amelyet egész életükben viselniük kell. Néha valóban hiányzik a feléjük kimutatott krisztusi szeretet, amely segíthetne nekik túljutni megpróbáltatásaikon. Mindannyian nagyra értékelnénk, ha valamit tehetnének annak érdekében, hogy segítsenek Mennyei Atyánk e meg nem értett gyermekeinek helyzetén. Ha az általános vezetőségből néhányan nagyobb érzékenységet tudnának mutatni a probléma iránt, az minden bizonytalanságot megelőzve a családokban bekövetkező öngyilkosságokat és hirtelenségeket. Sokan egyszerűen képtelenek elviselni azt a tényt, hogy az egyháztagok »gonosz emberek'-nek bélyegzik meg őket, és ezért ők a homoszexuális irányultságú életvitelben találnak megnyugvást."²⁰

Ezek a megnyilvánulások kétségtelenül azt mutatják, hogy javítanunk kell e problémákkal – és minden más problémával küszködő testvéreinkkel való kapcsolatunkon. Krisztus Egyháza minden tagjának jól meghatározott hitelvi feladata, hogy szeretetet mutasson, segítséget és megértést nyújtson. A bűnösök, csakúgy mint azok, akik küzdenek, hogy ellenálljanak a helytelen érzelmeknek, nem olyan emberek, akiket ki kellene közösíteni, hanem olyanok, akiknek szeretetre és segítségre van szükségük (lásd 3 Nefi 18:22–23, 30, 32). Ugyanakkor, az Egyház vezetői és tagjai nem hagyhatják figyelmen kívül felelősségüket, hogy helyes elveket és erényes viselkedést tanítsanak (minden témával kapcsolatban), még akkor is, ha ez egyeseknek kényelmetlenséget okoz.

Az egyházi vezetőknek olykor felteszik a kérdést, vajon az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában van-e hely olyan emberek számára, akik homoszexuális, lesbikus hajlammal vagy érzésekkel rendelkeznek. Természetesen van. A nehézség foka, a viselkedésről való lemondáshoz szükséges minta, és a gondolatok ellenőrzése különböző emberek esetében különböző lesz, de a remény üzenete és az Egyház által nyújtott baráti kéz ugyanaz mindazok számára, akik azt keresik.

A televízió riporternek, aki azt állította, hogy az Egyház tanítása szerint „ezek az emberek valamiféleképpen páriák”, válaszként megpróbáltam elmagyarázni a fő különbségeket. Azt mondtam:

„Az az ember, aki azon fáradozik, hogy ellenálljon az ilyen hajlamoknak, nem kell hogy páriának érezze magát. Ettől meglehetősen eltérő problémát vetnek fel a házasságon kívüli szexuális kapcsolatok. Az az ember, aki ilyen magatartás mellett kötelezte el magát, igenis érezze bűnösségét. Érezniük kell, hogy elidegenedtek Istentől, aki parancsot adott az ilyen magatartás elkerülésére. Nem meglepő számomra, hogy ők úgy érzik, eltávolodtak egyházuktól. Ami meglep az az, hogy ők hiszik, az Egyház hatálytalaníthatja Isten parancsolatait. . . . A házasságtörést elkövető asszonyhoz (amely meglehetősen jó példa számunkra) . . . [az Üdvözítő] irgalmas és kedves volt . . . , de azt mondta neki: »Menj, és ne vétezz többé.« Szerette a bűnöst; elvetette a bünt. Úgy gondolom, az Egyház ugyanezt teszi, talán nem tökéletesen, de ez az, amit az egyháztagoknak tanítunk kell: szeresd a bűnöst, vesd el a bünt.”²¹

Az ugyanazon nemhez való vonzódás problémájával küszködők szenvedései nem egyedülállók. Sokféle kísértés létezik, szexuális és másfajta is. De a kötelesség, hogy ellenálljunk a bűnnek, mindannyiunkra vonatkozik.

A legfontosabb segítség, amelyet az Egyház nyújthat azoknak az embereknek, akik megadták magukat a bűnnek, vagy küzdenek, hogy ellenálljanak neki, az az, hogy isteni küldetését betöltve igaz tanokat tanít és végzi a helyreállított evangélium isteni szertartásait. Az evangélium ugyanúgy vonatkozik mindenkire. Középpontban áll igazsága az Üdvözítő engesztelő áldozata és feltámadása azért, hogy halhatatlanságot és örök életet nyerhes-

sünk. Ennek érdekében Isten minden gyermekének isteni elrendelt célként örökkévaló házasságot kell kötnie ebben, vagy az elkövetkezendő életben. Mindamellett ezt a szent célt az Úrnak tetsző módon kell megvalósítani. Példának okáért, Gordon B. Hinckley elnök kijelentette: „a házasságra nem gyógyászati lépésként kell tekinteni, amely megold olyan problémákat, mint homoszexuális hajlam, vagy gyakorlat.”²²

Krisztuson és az ő egyházán keresztül segítséget kaphatnak azok, akik küzdenek. Ez a segítség bõjtön, imán, az evangéliumi igazságokon, az egyházi munkában, szolgálásban való részvételen, az inspirált vezetők tanácsán, és ha szükség van rá, ilyen problémákkal foglalkozó szakemberek segítségével keresztül érkezik. A segítség másik fontos forrása a szerető testvérek erősítő hatása. Mindenkinek meg kell értenie, hogy azoknak az embereknek (és családtagjaiknak), akik az azonos neműekhez való vonzódás terhével küzdenek, különösen szükségük van szeretetre és biztatásra, amely nyilvánvaló feladata az egyháztagoknak, akik szövetséggel fejezték ki hajlandóságukat arra, hogy készek „egymás terheit viselni” (Móziás 18:8), és így Krisztus törvényét betölteni (lásd Galátziabeliekhez 6:2).

Az evangélium első alapelve a hit az Úr Jézus Krisztusban, aki világosságot és erőt ad nekünk, hogy leküzdjük a halandóság akadályait, és használjuk Isten által adott szabad akaratunkat olyan magatartás megválasztására, amely isteni sorsunkhoz vezet minket. Megígérték nekünk: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhesétek” (1 Korinthusbeliekhez 10:13).

KÖVETKEZTETÉS

A tudományos bizonyíték és a vallási tan látásmódja közti különbséget ahhoz a különbséghez lehetne hasonlítani, amikor egy autóról tanulunk úgy, hogy megfigyeljük működését, összeszerelését elemezzük részeit, vagy amikor elolvassuk a gyártó által írt gépészeti kézikönyvet. Sokat megtanulhatunk megfigyelés és elemzés által, de az általunk megismert mód egy gép működéséről és

lehetőségeiről csak részleges tudást nyújt. A gépezet működésével és lehetőségeivel kapcsolatos legjobb és legteljesebb tudásra a gyártó által írt kézikönyv tanulmányozása által tehetünk szert. A testünkről és lelkünkről szóló működési kézikönyvet a szentírások jelentik, amelyeket a minket teremtő Isten írt, s amelyeket az ő prófétái tolmácsoltak. Ezek jelentik legjobb forrását az élet céljával kapcsolatos tudásnak, a viselkedésnek és gondolatoknak, amelyeket ki kell alakítanunk ahhoz, hogy boldog életet éljünk, elérjük és elnyerjük isteni sorsunkat.

Mindazok, akik a halandóság kihívásaival küzdenek, azonosulhatnak a Nefi zsolttárában elhangzó panasszal: „Ó én nyomorult ember! Igen, szívem bánkódik testi gyarlóságom, lelkem pedig bűneim miatt.

Mert kísértések és bűnök vesznek körül, és könnyen erőt vesznek rajtam” (2 Nefi 4:17–18).

Ahhoz, hogy legyen akaratunk és erőnk ellenállni a bűnnek, biznunk kell Istenben és imádkoznunk kell az ő segítségéért. Nefi örvendezett az Úrban, aki támogatta és vezette őt a szenvedések idején (lásd 20. vers). „Miért hagyom, hogy a test bűnbe vigyen?” – kérdezte Nefi (27. vers), s aztán imádkozott az Úrhoz, hogy váltsa meg lelkét és azért, hogy még a bűn látásától is megremegjen (lásd 31. vers).

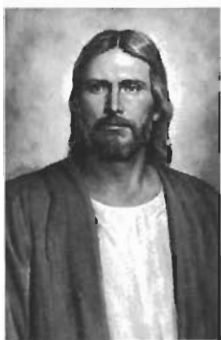
Nefi befejező szavai egyenesen azokra vonatkoznak, akik keresik az utat, amely átvezeti őket az ebben a cikkben tárgyalt nehézségeken:

„Ó Uram, tebenned bíztam eddig is és tebenned bízom mindörökre. Nem az ember erejében bízom, mert tudom, hogy átkozott az, aki emberi erőben bízik. Igen, átkozott az, aki emberi erőben, vagyis saját erejében bízik.

Én azonban tudom, hogy Isten szívesen ad annak, aki kér” (34–35. versek).

Aki azt megparancsolta nekünk, legyünk tökéletesek, vérét ontotta értünk, s ezzel lehetőséget adott számunkra, hogy részesei lehessünk isteni sorsunknak. Bizalma képességünkben, hogy elnyerjük az örök életet, rendkívüli felhívásában ölt testet: „Milyennek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, mint amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27).

(E cikkel kapcsolatos jegyzetek a 25. oldalon található.)

JEGYZETEK A „VONZÓDÁS UGYANAZON NEMHEZ” CÍMŰ CIKKHEZ,
MELYET ELDER DALLIN H. OAKS ÍRT (Lásd a cikket a 14. oldalon.)

1. *Gospel Doctrine*, 5th edition (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1939.), page 309.
2. Lásd az Első Elnökség kijelentését, 1912. január 31.; nyomtatásban *Improvement Era*, March 1912., page 417; lásd még *Millennial Star*, 24 August 1922, page 539.
3. Lásd Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 31 August 1899, page 547; tárgyalva Dallin H. Oaks, *Pure in Heart* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), pages 61–62.
4. Letter of the First Presidency, 14 November 1991.
5. Lásd T és Sz 76; tárgyalva Dallin H. Oaks, „Apostasy and Restoration,” *Ensign*, May 1995. pages 86–87.
6. „An Easter Greeting from the First Presidency,” *Church News*, 15 April 1995, page 1.
7. „Free Agency and Freedom,” *Brigham Young University 1987–88 Devotional and Fireside Speeches* (Provo: BYU Publications, 1988), pages 46–47; az itt megjelentetett változat a következő kiadványban található: Monte S. Nyman és Charles D. Tate Jr., kiadók, *The Book of Mormon: Second Nefi, The Doctrinal Structure* (Provo: BYU Religious Studies Center, 1989), pages 14–15.
8. R.C. Lewontin és mások, *Not in Our Genes* (New York: Pantheon Books, 1984); R. Hubbard és E. Wald, *Exploding the Gene Myth* (Boston: Beacon Press, 1993).
9. R.C. Friedman és J. Downey, „Neurobiology and Sexual Orientation: Current Relationships,” *Journal of Neuropsychiatry* 5 (1993):149.
10. Ibid.
11. J. M. Bailey és R. C. Pillard, „A Genetic Study of Male Sexual Orientation,” *Archives of General Psychiatry* 48 (1991): 1089–96.
12. J. M. Bailey, R. C. Pillard, és mások, „Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women,” *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 217–23.
13. D. Hammer és P. Copeland, *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1994) page 218.
14. W. Byne és B. Parsons, „Human Sexual Orientation: The Biologic Theories Reappraised,” *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 228.
15. Dean Hammer és mások, „A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation,” *Science* 261 (16 July 1993): 321–27.
16. *The Science of Desire*, pages 145–46.
17. W. Byne, „The Biological Evidence Challenged,” *Scientific American*, May 1994, pages 50, 55.
18. Byne és Parsons, „Human Sexual Orientation,” pages 236–37.
19. Gordon B. Hinckley, „Reverence and Morality,” *Ensign*, May 1987, page 47.
20. Letter to Dallin H. Oaks, 3 September 1994.
21. Televíziós interjú Elder Dallin H. Oaks-szal, 1986. december 3.; a választ nem közvetítették; a szemelvények nyomtatásban megtalálhatók: „Apostle Reaffirms Church’s Position on Homosexuality,” *Church News*, 14 February 1987., pages 10, 12.
22. Gordon B. Hinckley, „Reverence and Morality,” page 47.